

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Naděždy Řehákové a soudců JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobce: Benediktinské arcidiocesis sv. Vojtěcha a sv. Markéty v Praze Břevnově**, se sídlem Markétská 1, Praha 6, zast. JUDr. Alenou Šumpfovou, advokátkou se sídlem Markétská 1, Praha 6, proti **žalovanému: Ministerstvo životního prostředí** se sídlem Vršovická 65, Praha 10., o žalobě na přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 1.7.2008, č.j. 500/654/503 21/08,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 1.7.2008, č.j.: 500/654/503 21/08 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalobci se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí České inspekce životního prostředí, ředitelství ze dne 19.2.2008, č.j. ČIŽP/10/OOP/SR01/0708611.006/RTM, jímž byla žalobci za správní delikt podle § 88 odst. 2 písm. j) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny ve znění pozdějších předpisů uložena pokuta ve výši 1. 500.000,- Kč za nedodržení zákazu pokácení 15 ks lip na nádvoří před bazilikou sv. Markéty v areálu Břevnovského kláštera v Praze 6. Zákaz pokácení lip byl vysloven rozhodnutím České inspekce životního prostředí (ČIŽP) podle ust. § 66 zákona č. 114/1992 Sb. ze dne 20.7.2007, č.j. 10/OOP/0708611.29/07/RJJ ve znění potvrzujícího odvolacího rozhodnutí žalovaného ze dne 15.10.2007, č.j. 500/1348/503 21/07.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí ve věci uložení pokuty vyšel žalovaný ze zjištění, že rozhodnutí ČIŽP o zákazu pokácení předmětných lip nabylo právní moci dne 18.10.2007 a že ČIŽP byla dne 12.11.2007 informována a ověřila na místě samém, že předmětné stromy byly pokáceny. Proto zahájila řízení o pokutě.

Žalovaný se dále v napadeném rozhodnutí vypořádával s odvolacími námitkami žalobce, který v odvolání stejně jako ve svých dřívějších stanoviscích k zahájení řízení ze dne 4.12.2007 a 28.1.2008 namítal protiprávnost vedení předchozího řízení ve věci zákazu činnosti podle § 66 zákona č. 114/1992 Sb., zpochybnil využití ust. § 66 cit. zákona a poukazoval na závazné stanovisko orgánu státní památkové péče – Magistrátu hlavního města Prahy, odboru kultury, památkové péče a cestovního ruchu vydané dne 28.4.2006 pod č.j. MHMP 67032/2006/Sb. ve spojení s vyřízením podnětu ČIŽP ze dne 10. 4.2007, že nebyly shledány důvody k přezkumnému řízení ve věci vydání závazného stanoviska orgánu státní památkové péče. Žalobce v odvolání uvedl, že z důvodu vydání uvedeného závazného stanoviska a náročnosti péče o již dříve zakoupené nové sazenice lip nechal v listopadu 2007 pokácet předmětné stromy a vysadil novou lipovou alej. Namítal, že pokud by se choval podle rozhodnutí o zákazu pokácení a měl by si opatřit povolení orgánu ochrany přírody podle § 8 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., došlo by pouze k oddálení obnovy lipové aleje bez ohledu na rozhodnutí orgánu státní památkové péče.

K odvolacím námitkám žalovaný uvedl, že považuje za nesporné, že dne 20.7.2007 bylo orgánem ČIŽP vydáno rozhodnutí o zákazu kácení 15 ks lip na nádvoří před bazilikou sv. Markéty v areálu Břevnovského kláštera a že toto rozhodnutí je pravomocné a vykonatelné a je závazné pro účastníky řízení a všechny správní orgány. Uvedl, že žalobce byl jednoznačně srozuměn se zákazem pokácení lip a vědom si své povinnosti projednat případné pokácení ve správním řízení. Úsilí o změnu rozhodnutí o zákazu kácení dřevin však vyjádřil následně až po pokácení dřevin podáním žaloby proti rozhodnutí o zákazu kácení. Tímto fakticky spoléhal na nezákonnost rozhodnutí orgánu ochrany přírody. Takový postup dle žalovaného nelze akceptovat. Žalovaný považoval protiprávní jednání, které je předpokladem uložení pokuty podle § 88 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., za prokázané s tím, že žalobce sám nezpochybňuje, že k pokácení dřevin došlo na základě jeho vůle při nedodržení zákazu činnosti dle uvedeného rozhodnutí. Žalovaný vypořádal odvolací námitky tak, že tyto jsou pro danou věc nerelevantní, neboť směřují proti vydanému rozhodnutí o zákazu činnosti, proti tomu, že při zákazu činnosti nebylo zohledněno závazné stanovisko orgánů státní památkové péče, a tedy, že jde o námitky, které zasahují do předcházejícího řízení, v němž již byly tyto námitky řešeny a nejsou předmětem řízení o uložení správní sankce.

Z uvedených důvodů žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

Proti uvedenému rozhodnutí směřuje podaná žaloba.

Žalobce v podané žalobě uvedl, že v r. 2006 požádal Magistrát hl.m. Prahy. Odbor kultury, památkové péče a cestovního ruchu o vydání závazného stanoviska ve věci obnovy lipové aleje na nádvoří před bazilikou sv. Markéty v areálu Břevnovského kláštera, neboť zaznamenal zhoršený až havarijní stav některých lip a obnovu aleje doporučili žalobci i znalci ve vypracovaných znaleckých posudcích Rozhodnutím orgánu státní památkové péče ze dne 28.4.2006 byla vyslovena přípustnost obnovy lipové aleje jako nejvhodnější řešení jejího stavu a byly stanoveny podmínky pro realizaci prováděcí dokumentace.

Žalobce dále uvedl, že před zahájením prací na obnově lipové aleje bylo žalobci doručeno rozhodnutí ČIŽP o předběžném opatření ukládající žalobci zdržet se pokácení nebo

přípravy pokácení lipové aleje a toto rozhodnutí bylo k odvolání žalobce rozhodnutím žalovaného ze dne 20.7.2007 potvrzeno. Žalobce dále zmínil vydání rozhodnutí podle § 66 zákona č. 114/1992 Sb. ze dne 20.7.2007 ve znění potvrzujícího odvolacího rozhodnutí ze dne 19.10.2007, jímž byl žalobci uložen zákaz pokácení 15 kusů lip v areálu Břevnovského kláštera.

Žalobce i přes uvedené však má zato, že se nedopustil protiprávního jednání, které by bylo správním deliktem, neboť jsou dány okolnosti, které vylučují protiprávnost. Za tyto okolnosti žalobce považuje vydání závazného stanoviska orgánu památkové péče, které připustilo obnovu lipové aleje a které spolu se sdělením žalobce ze dne 10.5.2006, jímž žalobce oznámil Úřadu městské části Praha 6, odboru péče o životní prostředí svůj záměr o pokácení lip naplňují postup *sui generis* stanovený v § 8 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. a tím jeho činnost (přípustnou podle zákona o památkové péči) činí povolenou i dle zákona č. 114/1992 Sb. Kromě uvedeného rozhodnutí o zákazu pokácení lip vydaného podle § 66 cit. zákona bylo vydáno bez zákonného podkladu, neboť podle uvedeného ustanovení zákona je možné postupovat jen v případě, kdy je to třeba k zabránění možnosti nedovolené změny části přírody. Žalobce je toho názoru, že činnost, kterou lze povolit jen na základě povolení vydaného podle § 8 odst. 1 zákona tak má žalobce již povolenou postupem *sui generis* stanoveným v ust. § 8 odst. 2 cit. zákona. Žalobce namítl, že vydáním rozhodnutí o zákazu kácení byla vyloučena pravomoc orgánu památkové péče i místně příslušného orgánu ochrany přírody.

Žalobce dále uvedl, že otázce pokácení lip byla ze strany ČIŽP zvažována kompromisní varianta záměru obnovy aleje a to pokácení pouze 6 kusů lip u vstupní brány a to v důsledku jednání žalobce se zástupci ČIŽP za účasti zainteresované veřejnosti, avšak pod podmínkou, že žalobce se vzdá práva odvolání proti předběžnému opatření. To žalobce odmítl. Poukázal na to, že stav aleje nechal zjistit znaleckými posudky, projednal řešení s pracovníky Národního památkového ústavu a i s pracovníky ČIŽP. Rozhodnutí o zákazu pokácení lip pro žalobce znamenalo, že nemohl zahájit práce na obnově aleje před koncem vegetačního období 2006/2007 a bylo obtížné uchovat nové opatřené sazenice. Žalobce vysadil novou alej na základě souhlasného závazného stanoviska orgánu památkové péče ze dne 28.4.2006 a na základě ohlášení ze dne 10.5.2006, které zaslal Úřadu městské části Praha 6, odboru péče o prostředí.

Žalobce namítl, že správní orgány obou stupňů při vydání rozhodnutí dle § 66 cit. zákona o zákazu pokácení 15 kusů lip a při rozhodování o uložení pokuty žádným způsobem neodůvodnili, že obnova lipové aleje je nedovolenou změnou přírody podle ust. § 66 zákona č. 114/1992 Sb. V uvedené souvislosti žalobce odkázal na listinné důkazy s tím, že tyto jsou současně i součástí soudního spisu ve věci pod sp. zn. 6 Ca 336/2007 (věc správní žaloby proti rozhodnutí vydanému podle § 66 zákona č. 114/1992 Sb.), dále na stanovisko Ministerstva kultury ze dne 10.4.2007, jímž byl odmítnut podnět ČIŽP k přezkoumání závazného stanoviska orgánu památkové péče ze dne 28.4.2006 a na znalecký posudek vypracovaný pro ČIŽP Výzkumným ústavem SILVA TAROUČY ze dne 28.3.2007.

Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu 1. stupně o uložení pokuty zrušil.

Ve svém vyjádření k podané žalobě žalovaný uvedl, že ochrana mimolesních dřevin jako složky životního prostředí je stanovena zákonem č. 114/1992 Sb. a nelze přijmout argument, že takovéto dřeviny je třeba pojímat jako architektonický prvek, o němž v první řadě přísluší rozhodovat orgánu památkové péče. Ustanovení § 8 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb. pak stanoví jako nezbytnou podmínku kácení dřevin povolení příslušného orgánu ochrany přírody. Výjimky z tohoto postupu, relevantní pro danou věc, stanoví § 8 odst. 2. Žalovaný je však toho názoru, že v daném případě nejednalo o výkon oprávnění podle

zvláštních předpisů, neboť zákon č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči výslovně otázkou kácení dřevin v prostoru národní kulturní památky neupravuje. Zbývající důvody k výjimce dle ust. § 8 odst. 2 zákona byly vyloučeny tím, že ČIŽP vydalo rozhodnutí dle § 66 o zákazu kácení předmětných dřevin bez předchozího povolení podle § 8 odst. 1 zákona. Otázku nedovolenosti pokácení dřevin je třeba posuzovat výhradně s ohledem na zdravotní stav předmětných dřevin, neboť jedině toto hledisko je určující pro to, zda postupovat podle § 8 odst. 1 nebo odst. 2 cit. zákona. Nejsou-li splněny podmínky ust. § 8 odst. 2 zákona, není rozhodný postoj orgánu ochrany přírody (zde Úřadu městské části Praha 6) k oznámení záměru žalobce předmětné dřeviny pokácet. Otázka zákonnosti rozhodnutí vydaného podle § 66 zákona je pak předmětem řízení o správní žalobě vedeného u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 6 Ca 336/2007.

Žalobce v dalším podání k soudu předložil stejnopis kasační stížnosti, kterou podal proti rozsudku Městského soudu v Praze vydaného pod sp. zn. 6 Ca 336/2007, jímž byla zamítnuta správní žaloba jím podaná proti rozhodnutí ČIŽP vydaném dle § 66 o zákazu kácení předmětných lip a navrhl, by soud podle § 48 s.ř.s.řízení přerušil, neboť výsledek řízení o uvedené kasační stížnosti může mít vliv na rozhodnutí soudu ve věci přezkumu rozhodnutí o uložení správní sankci.

Při ústním jednání před soudem zástupkyně žalobce předložila sdělení žalobce ze dne 10. 5. 2006, že bude provedena obnova lipového stromořadí na nádvoří před bazilikou svaté Markéty v Břevnovském klášteře. Toto podání došlo na úřad téhož dne pod č.j. 8/2006 a zakládá se do spisu jako chybějící příloha žaloby. Zástupkyně žalobce trvala na návrhu na přerušení řízení, neboť považuje výsledek řízení o kasační stížnosti probíhající nyní před Nejvyšším správním soudem ohledně zákazu dle § 66 zákona za podstatný a mající vliv na rozhodnutí o uložení pokuty. Doplnila námitku, že výše uložené pokuty je nepřiměřená vzhledem k tomu, že věc se dostala do konfliktu mezi posuzováním orgánem ochrany přírody a orgánem státní památkové péče a v průběhu řízení došlo ke změně výkladového stanoviska Ministerstva životního prostředí, když před započítáním celého případu, vydaná stanoviska přisvědčovala takovému postupu, jaký ve věci učinil žalobce. Poukázala i na osobní intervenci členky Zastupitelstva hlavního města Prahy za stranu Zelených, která se poté stala ředitelkou Inspekce životního prostředí a následně byla odvolána. Poukázala na stanovisko Oblastního inspektorátu životního prostředí Praha, které je orgánem místně příslušným k rozhodování ve věci s tím, že tento orgán se také účastnil jednání o obnovení aleje. Zdůraznila, že nešlo jen o kácení stromů, ale o celý postup, kdy lipová alej měla být obnovena

Zástupce žalovaného odkázal na rozhodnutí Městského soudu v Praze ve věci zákazu dle § 66 zákona o ochraně přírody a krajiny a uvedl, že výše pokuty není nepřiměřená ohledem na vysokou společenskou nebezpečnost tohoto chování.

Soud při jednání rozhodl, že nebude provádět dokazování důkazy navrženými v podané žalobě a zamítl návrh na přerušení řízení ze dne 18. 3. 2011 doručený Městskému soudu v Praze dne 21. 3. 2011.

Městský soud v Praze rozhodl o podané žalobě rozsudkem ze dne 6.4.2011 č.j. 9Ca 274/2008-228, jímž podanou žalobu zamítl. Soud vyšel ze zjištění, že žalobce, ač dle ust. § 8 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb. nedisponoval povolením ke kácení dřevin vydaným orgánem ochrany přírody, provedl kácení 15 kusů lip před bazilikou sv. Markéty v areálu Břevnovského kláštera v Praze 6, a to prostřednictvím fyzické osoby podnikající v zahradnických službách. Žalobce tak učinil i přesto, že rozhodnutím ČIŽP ze dne 20.7.2007, č.j. : 10/OOP/0708611.29/07/RJJ mu byl podle ust. § 66 zákona č. 114/1992 Sb. vysloven zákaz pokácení předmětných 15 kusů lip a zároveň byla tímto rozhodnutím

stanovena podmínka, že případné pokácení dřevin je možné provést jen na základě pravomocného povolení orgánu ochrany přírody vydaného podle § 8 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb. Uvedeným jednáním se tedy žalobce prokazatelně dopustil nedodržení zákazu činnosti vysloveného podle § 66, došlo tudíž k naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle ust. § 88 odst. 2 písm. j) cit. zákona, s nímž je spojeno uložení pokuty až do výše 2.000.000,- Kč.

Za tohoto skutkového a právního stavu soud v původním řízení přihlédl k závaznosti rozhodnutí o zákazu kácení dřevin ze dne 20.7.2007 a nemohl tak uznat za důvodné žalobní námitky, které svou podstatou směřovaly právě do podmínek vyslovení zákazu pokácení lip vysloveného uvedeným rozhodnutím. V nyní souzené věci- v řízení o uložení správní sankce pak bylo jedinečně rozhodujícím (jako znak skutkové podstaty správního deliktu), zda žalobce dodržel či nedodržel zákaz činnosti vyslovený pravomocným a vykonatelným správním rozhodnutím. V původním řízení bylo nesporné, že tento zákaz činnosti dodržen nebyl, že žalobce, ačkoliv byl se zákazem činnosti obeznámen a srozuměn, tohoto zákazu nedbal a své počínání obhajoval postupy, které nebyly v rozhodnutí o zákazu činnosti shledány za dostačující a nahrazující nezbytné povolení orgánu ochrany přírody. V přezkumném soudním řízení o přezkoumání zákonnosti uložení pokuty tak nebylo úkolem soudu znovu posuzovat, zda rozhodnutí o zákazu činnosti bylo či nebylo vydáno v souladu s právem, a to ani pro případ, pokud by se tento soud k otázce vztahu ust. § 66 vůči § 8 odst. 2 zákona názorově ubíral jiným argumentačním směrem. Protože soud v tomto řízení byl také vázán pravomocným rozsudkem Městského soudu v Praze pod sp. zn. 6 Ca 336/2007 v jeho závěrech o zákonnosti rozhodnutí o zákazu činnosti vydaného podle § 66 zákona č. 114/1992 Sb, nemohl vejít na žádné ze žalobních námitek žalobce, neboť tyto se v žádném případě netýkaly zpochybnění skutkové a právní podstaty věci, totiž, že žalobce nedodržel zákaz činnosti a že při nedodržení zákazu činnosti je uložení pokuty v souladu s právem.

Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31.8.2012 č.j. 5 As 83/2011 -273 byl rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 6.4.2011, č.j. 9Ca 274/2008-228 o zamítnutí žaloby zrušen v podstatě z toho důvodu, že rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31.8.2012 č.j. 5 As 53/2011-109 byl zrušen rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 6Ca 336/2007 vydaný ve věci přezkumu zákazu činnosti uloženého žalobci ČIŽP a dále i rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 15.10.2007, č.j. 500/1348/503 21/07 a rozhodnutí ČIŽP ze dne 20.7.2007, č.j. 10/OOP/078611.29/07/RJJ o zákazu kácení lip.

V důsledku rozhodování Nejvyššího správního soudu tak nastal právní stav, kdy již neexistuje rozhodnutí o zákazu pokácení lip, jehož nedodržení bylo skutkovou podstatou pro uložení správní sankce v této věci.

Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ve věci uložené sankce uvedl, že Městský soud v Praze skutečně v době kdy přezkoumával uloženou sankci nemohl zpochybňovat zákonnost samotných rozhodnutí o uložení zákazu činnosti podle § 66 zákona o ochraně přírody a krajiny a nemusel brát v úvahu ani skutečnost, že proti jeho rozsudku ze dne 26. 11. 2010, č. j. 6 Ca 336/2007 – 47, z něhož vycházel, byla podána kasační stížnost, a vyhovět návrhu žalobce na přerušení řízení do rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o této kasační stížnosti. Nicméně, pokud Městský soud k přerušení řízení nepřistoupil, je nyní třeba vzít v úvahu právě výsledek řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku městského soudu ze dne 26. 11. 2010, č. j. 6 Ca 336/2007 – 47 pod sp. zn. 5 As 53/2011. Právě v paralelně vydávaném rozsudku ze dne 31. 8. 2012, sp. zn. 5 As 53/2011, se Nejvyšší správní soud zabýval jednotlivými námitkami žalobce, jež se vesměs týkaly zákonnosti rozhodnutí správních orgánů o uložení zákazu kácení a z nichž některé žalobce zopakoval i ve věci

uložené sankce. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku uznal jako důvodnou námitku, podle níž byl žalobce oprávněn postupovat podle § 8 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, a vzhledem k tomu, že Česká inspekce životního prostředí nezakázala stěžovateli bez dalšího pokácení všech nebo některých dosavadních stromů z toho důvodu, že by takové kácení bylo v rozporu se zákonnými požadavky na ochranu dřevin, ale podmínila toto pokácení vydáním povolení podle § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, shledal Nejvyšší správní soud toto rozhodnutí České inspekce životního prostředí, stejně jako následné odvolací rozhodnutí žalovaného, nezákonným.

Nejvyšší správní soud vyslovil, že za situace, kdy Městský soud v Praze vycházel v nyní posuzované věci z uvedených rozhodnutí, která byla pro nezákonnost Nejvyšším správním soudem rušena, nemůže ani jeho rozsudek v předmětné věci obstát. Naznačil, že bude na městském soudu, aby v dalším řízení posoudil, zda skutečnost, že stěžovatel sice nerespektoval tehdy mu pravomocně uložený zákaz pokácení předmětných stromů bez příslušného povolení orgánu ochrany přírody, ale že toto správní rozhodnutí o uložení zákazu kácení bylo následně Nejvyšším správním soudem shledáno nezákonným a zrušeno, má nějaký vliv na dosavadní závěr o tom, že stěžovatel spáchal správní delikt podle § 88 odst. 2 písm. j) zákona o ochraně přírody a krajiny. I pokud by městský soud nutnost měnit své dosavadní závěry ohledně spáchání deliktu neshledal, bude mít v dalším řízení prostor k posouzení, zda uvedené skutečnosti nejsou důvodem k tomu, aby v souladu s § 78 odst. 2 s. ř. s. přistoupil k moderaci sankce, pokud ovšem stěžovatel takový návrh (eventuální žalobní petit) podle § 65 odst. 3 s. ř. s. v řízení před městským soudem dodatečně uplatní.

Městský soud v Praze na základě shora uvedených skutečností znovu přezkoumal napadené rozhodnutí v intencích závěrů Nejvyššího správního soudu a dospěl k závěru, že je dán důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí.

Podle § 110 odst. 4 s.ř.s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.

Ve zrušovacím rozhodnutí Nejvyššího správního soudu tento soud učinil dva současné právní závěry. Jednak konstatoval, že rozsudek Městského soudu v Praze, tj. rozsudek, který shledal zákonnost rozhodování žalovaného ve věci uložení sankce nemůže obstát, neboť bylo zrušeno rozhodnutí, jehož nedodržení zakládalo skutkovou podstatu přestupku a jednak navedl Městský soud v Praze na možnost moderace pokuty pro případ, že by městský soud (zřejmě s přihlédnutím ke skutkovému a právnímu stavu v době vydání napadeného rozhodnutí, který svědčil o oprávněnosti pokuty v době jejího uložení) neshledal nutnost své závěry o oprávněnosti pokuty měnit. Z uvedeného tak lze dovodit snahu Nejvyššího správního soudu právní cestou nalézt spravedlivé řešení situace pro eliminaci postihu žalobce i pro případ oprávněnosti uložené pokuty za předchozích podmínek, které uložení pokuty odůvodňovaly. K tomu městský soud v Praze uvádí, že právní úprava daná ustanovením § 78 odst. 2 s.ř.s. umožňuje moderaci správního trestání nejen za podmínky, kdy trest byl uložen po právu, ale současně i za podmínky, že žalobce navrhl snížení či upuštění od potrestání. V dané věci došlo zrušením rozhodnutí o zákazu činnosti k přehodnocení podmínek pro pokácení lip a tím i ke konvalidaci jednání žalobce spočívajícím v pokácení lip. Městský soud v Praze se s tímto posouzením ztotožňuje, jen v původním rozsudku byl vázán rozhodnutím o zákazu kácení lip a zejména pravomocným rozhodnutím soudu, že tento zákaz byl vydán v souladu se zákonem. Tímto byl soud vázán i pokud, jak sám uvedl v rozsudku, by se sám názorově ubíral jiným směrem. Pokud však došlo ke zrušení rozhodnutí o zákazu kácení lip a nyní je soudu dán názorový prostor k

posouzení jednání žalobce od počátku jeho přístupu ke kácení lip, pak je třeba zhodnotit, že k naplnění skutkové podstaty správního deliktu chyběl materiální znak – totiž nebezpečnost jednání žalobce pro společnost - pro chráněný veřejný zájem. Jestliže žalobce sice protiprávně nedodržel zákaz činnosti, ale tento zákaz byl shledán nezákonným a jednání žalobce při realizaci kácení lip bylo i při nedodržení zákazu shledáno oprávněným, pak při novém posouzení přístupu žalobce k zákazu činnosti nelze vycházet toliko z naplnění formálních znaků správního deliktu, ale je třeba přihlídnout i k podmínce materiálního znaku - posouzení nebezpečnosti jednání žalobce, tj. podmínek nerespektování správního rozhodnutí zákazu činnosti, která je, v důsledku závěru Nejvyššího správního soudu o oprávněnosti žalobce přistoupit ke kácení lip pouze na základě ohlášení, velmi nízká.

Se zřetelem ke shora uvedenému Městský soud v Praze napadené rozhodnutí podle ustanovení § 78 odst. 1 s.ř.s. pro nezákonnost zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude správní orgán vázán právním názorem soudu(§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Výrok o nákladech řízení je dán ust. § 60 odst. 7 s.ř.s. Podle tohoto ustanovení platí, že jsou-li pro to důvody zvláštního zřetele hodné, může soud výjimečně rozhodnout, že se náhrada nákladů účastníkům nebo státu zcela nebo zčásti nepřiznává.

Přestože žalobce byl v dané věci úspěšný, soud uplatnil výjimku z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. „přiznávající právo na náhradu nákladů řízení úspěšnému účastníkovi, a to proto, že v této věci v důsledku rozhodování správních soudů shledal důvody zvláštního zřetele hodné odůvodňující nepřiznání nákladů řízení žalobci. Tyto důvody spočívají v tom, že úspěch žalobce ve věci nebyl dán proto, že by původní rozsudek Městského soudu v Praze ve věci uložené sankce byl shledán nezákonným, ale že byl Nejvyšším správním soudem zrušen v důsledku jiné skutkové a právní situace a za těchto okolností bylo na městském soudu v této věci ponecháno uvážení o možném stvrzení sankce při úvaze o moderaci pokuty. To, že městský soud z alternativ rozhodování naznačených Nejvyšším správním soudem zvolil tu, která vedla ke zrušení správní sankce, neboť zohlednil nedostatek ohrožení chráněného zájmu až retrospektivně (po vydání rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci zákazu činnosti) nebylo dáno oprávněností žaloby v době jejího podání. V tom soud spatřuje podmínky ust. § 60 odst. 7 s.ř.s. pron výjimečné nepřiznání nákladů řízení, a proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie

V Praze dne 27. března 2013

JUDr. Naděžda Řeháková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.